
Maandag 25 maart 2013 02:53

'Neem de telefoon op. Kom op nou!' schreeuwt Albert tegen zijn mobiele telefoon in de houder van zijn carkit. Het kransje haar op zijn hoofd is vaalgrijs en zijn gelaatskleur accentueert de diepe groeven in zijn gezicht. Er staat zweet op zijn voorhoofd. De handen houdt hij verkrampt om het stuur van zijn oude BMW. Zijn ogen zijn flets en vochtig en zijn pupillen wijd. Dit gelaat gaf veertig minuten geleden een fietser in de Amsterdamse binnenstad de schrik van zijn leven. Albert raasde over een overzichtelijke kruising en sneed de beste man de pas af. Met een gedwongen valpartij werd een aanrijding voorkomen.

Het verkeerslicht is rood, Albert geeft gas en rukt vervolgens het stuur naar links. Een andere auto duikt naar rechts om een tweede bijna-aanrijding van die nacht te voorkomen. 'Dit is de voicemail van nul-zes-een...', klinkt het uit de boxen. Albert drukt het gesprek weg en belt opnieuw: 'Kom op!' Hij trapt het gaspedaal helemaal in en de motor giert. Nachtelijk Den Haag flitst voorbij. Iedere bocht wordt als door een coureur van buiten naar binnen en weer naar buiten genomen. Dan trapt Albert hard op de rem en slaat rechtsaf.

Hij gaat een Haagse wijk in met rijtjeswoningen uit de jaren '50.

Opeens stopt hij midden op straat. Het geluid van de piepende banden weerkaatst tussen de woningen die als een klankkast

zijn. Albert grijpt een stapel papier, springt uit de auto en slaat hard op de deur van nummer 107.

'Kees, doe open! Snel! Dit gaat om landsbelang!

KEEHEES!' Achter in het huis gaat licht aan. Langzaam worden de contouren zichtbaar van de bewoner die zwalkend naar voren loopt. Hij grijpt naar zijn hoofd. Het ganglicht gaat aan. 'Ja, ja, ik hoor je. Even rustig zeg! Het is nog weekend', zegt hij. Er worden twee knippen opzij geschoven en de deur wordt van het slot gedraaid. Eindelijk gaat de deur open.

'Weet je nog wie ik ben?' hijgt Albert.

Kees kijkt verwonderd naar het late bezoek. Perfecte schoenen van zeker vijfhonderd euro, glimmend en goed gestrikt. In de schoenen voeten met een bruine en een grijze sok, vervolgens een spijkerbroek met koffievlekken, de gulp open, een overhemd scheef geknoopt en een bijna kaal hoofd met een verwrongen gezicht.

'Ik ben gehackt!'

Kees kijkt hem verwonderd aan.

'Dolstra, je ziet er niet uit! Gaat het wel goed met je?' vraagt Kees.

'Ja! Eh nee. Eh, uhm, ik weet het niet meer. Je moet ingrijpen. De bank is gehackt. Trek je kleren aan. We moeten aan de slag!' roept Albert en stapt naar binnen.

Kees grinnikt en sluit de deur. 'Er staat een fles cognac. Pak een glas, doe je gulp dicht en je overhemd goed', maant hij Albert.

'Wat het ook is, we gaan het oplossen. Ik loop naar boven om wat aan te trekken', zegt hij. 'Ik ben zo weer beneden'.

Wanneer Kees weer beneden komt, ziet hij Albert met een glas in zijn hand ongeduldig op de bank zitten. 'Kees', begint Albert meteen. 'Het gaat om een inbraak in ons systeem. Het is iemand gelukt door onze beveiliging heen te breken en gegevens in de centrale systemen aan te passen. We hebben geen idee wie erachter zit.'

'Hoe is het gebeurd?' vraagt Kees. 'We weten het niet', antwoordt Albert, 'Nergens zijn sporen van een inbraak te vinden. Er staat niets, maar dan ook he-le-maal niets in onze logboeken. Gisteren popte er ineens een rekening in onze systemen op waarop vlak daarvoor vijf miljoen euro meer saldo stond dan erop zou moeten staan. Het probleem is, we kunnen nergens achterhalen waar het geld vandaan is gekomen. Er zijn geen transacties bijgekomen. Voor zover we kunnen zien, is het nergens van een rekening afgeschreven.

Niets wijst erop dat er ook maar iets is gebeurd.'

'Onzin Dolstra. Ik ben zes jaar cybercrime Officier van Justitie en ik weet een ding zeker: er is altijd een spoor te vinden. Hoe klein dan ook. De truc is het te vinden. Zeker in een bancaire omgeving is iedere stap terug te halen. Iemand met jouw precisie zal ervoor zorgen dat er altijd iets te vinden is. Er is altijd bewijs. Het kan zoeken zijn, maar bewijs is er altijd, echt altijd!' stelt Kees.

'Daarom moet het Landelijk Parket in actie komen en wel direct!' schreeuwt Albert.

Albert kijkt Kees wanhopig aan. 'Nou, het is echt een onmogelijk verhaal. Er is niets, maar dan ook niets te vinden. Echt geloof me', jammert hij. 'Ineens sprong het account eruit.' 'Gaat het hier niet gewoon om een administratieve fout?' vraagt

de twintig jaar jongere officier bijna vaderlijk.

Albert schudt hard met zijn hoofd: 'Dat kan echt niet, Kees. Ik heb namelijk een eigen programma geschreven dat een kopie van alle saldi maakt en controles uitvoert. Nog nooit ging het alarm af, maar bij de nachtelijke run kwam dit account in beeld. Ik heb de rekening vanaf het begin opnieuw berekend en er bleef een verschil. Bijna vijf miljoen euro. Ik heb het nog een keer nagerekend met de hand; het resultaat was hetzelfde. Het klopt gewoon niet. Natuurlijk heb ik meteen van al onze systemen de logboeken verzameld en Fox-IT gebeld. Zij zijn met een team van zes man bezig, maar ook zij kunnen niets vinden.

'Maar iedere bank heeft een back-up transactiesysteem draaien van een ander merk', werpt Kees nog tegen. 'Ook dat toont verkeerde saldi. Dus zomaar een bugje in de software kan niet.'

Sinds ik verantwoordelijk ben voor beveiliging, houden we al het netwerkverkeer in de gaten binnen het bedrijf en op internet. We hebben programmatuur die kan zoeken op de meest vreemde manieren en ik heb niets gevonden. We hebben het transactieverkeer tot een jaar terug geanalyseerd. Toen ik me thuis aan het uitkleden was, begreep ik hoe diep de hack zat en ik ben meteen naar je toe gereden. We moeten iets doen', zegt Albert. 'Er zit een tweede team van Fox-IT op de zaak dat zoekt naar virussen op computers en zelfs in de hardware. Die zijn nog wel bezig, maar er is nog geen begin van een spoor gevonden. Ik zeg je, dit kan gewoon niet. Dit is niet te verklaren!'

Kees kijkt glimlachend naar Dolstra. Hij vond hem altijd al een

mooi figuur. Vijf jaar geleden was hij een leek op IT-gebied, een grijze muis uit de bancaire wereld die risicobeheersing deed en niets had met computers. Sinds zijn transformatie en hij aan zijn huidige functie is begonnen, is hij misschien wel de meest consciëntieuze expert op het gebied van computerbeveiliging geworden. Welke bedreiging zich ook aandient, het raakt hem niet. Tegenwoordig lijkt hij boven de materie te staan. Telkens blijkt hij aan alle details gedacht te hebben. Er is geen bank waar zo op beveiligingsrisico's wordt gemonitord, zo gewaakt over fraude en zo alert wordt gereageerd op problemen. Deze oplettendheid maakt hem overigens weinig geliefd in de wereld van de bancaire beveiliging.

Zijn collega's hebben niets met zijn transparante houding rond beveiliging. Geheimzinnigheid hoort bij bankieren en dat Albert dat niet begrijpt, vinden ze maar gek. Hij lijkt het leven van het OM zuur te maken als ze een hacker willen aanpakken die beveiligingsproblemen blootlegt. Zijn 'pietje precies'-houding zetten andere banken keer op keer als 'over the top' weg.

Het enige is dat de resultaten er niet om liegen. Zijn team heeft al meer dan tweehonderd zwakheden in de software van diverse bedrijven gevonden. Dit is de man die altijd 'in control' is, het werk tot een feest bombardeert en zelfs ooit een rockband op zijn afdeling heeft laten optreden. Kees' verbazing wordt alleen maar groter wanneer hij beseft dat juist deze man midden in de nacht ontredder bij hem op de bank zit. Dit zou weleens interessant kunnen worden. Reden genoeg om er werk van te maken.

Hij pakt zijn mobiel op. Nu pas ziet hij dat hij 67 gemiste oproepen heeft. 'Jezus Dolstra, 67 keer bellen en geen voicemail achterlaten?' Ondertussen tikt hij op het scherm van zijn toestel en beweegt de mobiel richting zijn oor. Het is stil in huis. Een zacht brommend gezoem klinkt in de verte. 'Draait de motor van je auto nog?' fluistert Kees met de hand over de onderkant van de telefoon. De man loopt rood aan. 'Oh ja, ik moet nog even parkeren', zegt Albert en loopt weg.

Kees schudt zijn hoofd nog een keer om deze bizarre ontwikkelingen. Er wordt opgenomen.

'Goeie God. Het is halfvier. Je moet wel een heel goede reden hebben', klinkt een vermoeide stem.

'Goedemorgen de Vries, Kees hier. Sorry dat ik je slaap verstoort, maar ik bel je voor het volgende. Ik kreeg net een bericht over een miljoenenhack bij de Bank Maatschappelijk Verantwoord Bankieren (BMVO). Maar voordat je iets zegt, er is iets gek op één enkele rekening', vertelt Kees.

'Nou dat hoeft niet 's nachts hoor', moppert de Vries. 'Dat is duidelijk het werk van die persoon van wie de rekening is', sneert hij.

Kees glimlacht. Hij gaat onverstoort verder: 'Er is nog een interessant detail. Albert Dolstra – de securitymanager – staat bij me.'

'Bij jou thuis?' vraagt de Vries verbaasd.

'Huh?' zegt de officier.

'Bij jou thuis?' vraagt de Vries nogmaals.

'Ja, inderdaad bij mij thuis', bevestigt Kees.

'Dus dacht je, ik bel teamleider de Vries onder het motto: jij niet slapen, de Vries niet slapen?' zegt de politieman zuur.

'Ja, dat kun je zeggen. Maar misschien is er wel meer waarom ik je bel', gaat Kees verder.

'Nou, shoot.'

'Dolstra heeft nog geen enkel spoor van een hack kunnen vinden. Fox is al actief en ook zij vinden niets. Maar er is een rekening met meer geld dan de bedoeling is en er zijn geen transacties die dat ondersteunen'.

'Goed, ik zal het je uitleggen, Waaijenberg. Bij een saldo hoort een transactie. Dat kan niet zomaar afwijken. Die bankier kijkt gewoon niet goed en ziet iets over het hoofd. Er is altijd een spoor', zegt de Vries beledend.

'Dat zou je denken, maar dat lijkt er niet op. Het is mogelijk een bijzondere zaak. En die Dolstra kent de systemen door en door. Ze zijn al dagen bezig en ik wil niet dat je de meest coole zaak uit je leven gaat missen', zegt Kees uitdagend.

'Ja ja ja, sorry. Je weet, ik kan er gewoon niet tegen als ik wakker wordt gemaakt. Mijn vrouw kijkt mij nu ook boos aan.'

'Dat is je werk. Ik ben thuis, maar ik ga zo naar het Landelijk Parket. Het is misschien handig als jij naar de bank gaat. Als jij een team richting de BMVO stuurt, dan zorg ik dat de Security Officer daar ook is'.

'Die mafketel in Amsterdam Noord met zijn rare toko waar iedereen om lacht?'

'Ja, die Dolstra inderdaad. Met dat opvallende kantoor in Amsterdam Noord. Nou, laten we zeggen om zes uur daar. Oké?'

'Ja gut. Slapen wordt het toch niet meer. Ik sta wel op en schiet mijn uniform aan.'

'Dat hoeft niet hoor...'

'Ik hoef niet op te staan?'

'Dat uniform hoeft niet van mij, maar ik weet dat jij dat prettig vindt. Doe wat je wilt. Bel me als je de zaak op een rijtje hebt.' 'Het kan maar beter een interessante zaak zijn', moppert de Vries en drukt het gesprek weg.

Met een glimlach loopt Kees naar de keuken en begint te rommelen in de koelkast. Ondertussen komt Albert binnen. Hij lacht nerveus. 'En?' vraagt hij.

De officier kijkt joviaal om de deur van de koelkast. 'Simpel. Ik heb met Team High Tech Crime gesproken en dit soort dingen horen we doorlopend. Zij vermoeden dat het gaat om een bug in het systeem. Dat is geen criminaliteit. Dus we laten het schieten. Als ik voor iedere vijf miljoen een zaak moet starten, dan kan ik wel bezig blijven', antwoordt de man triomfantelijk en kijkt Albert strak aan.

Even ontstaat er paniek in de ogen van de oude man. Dan schieten beide mannen hard in de lach. 'Kom op joh. Dit is vast niet zo erg als je denkt. Je weet van jezelf dat je altijd somber tegen dingen aankijkt. Er is een logische verklaring, we arresteren iemand en jij bent de held van de week', zegt Kees. 'Ik maak een omeletje voor je, daarna fris je je op en ga je naar je kantoor. De teamleider van Team High Tech Crime en een aantal rechercheurs zijn om zes uur bij je om een aangifte op te nemen en zaken voor te bereiden. Ik ben toch wakker dus ik ga op het Landelijk Parket aan de slag. Ik start sowieso een zaak op eigen gezag.'

Albert lijkt iets rustiger te worden. 'Intussen vertel jij me nog een keer alles, stap voor stap. Met een beetje mazzel trekken we vandaag nog iemand naar binnen.'

Vrijdag 28 september 2007 05:23

In de slaapkamer van een woning in het Amsterdamse IJburg schijnt het eerste licht van de dag door een niet goed afgesloten gordijn naar binnen. Tussen het gordijn en het bed staat een broekenpers met een broek erin. Een jasje hangt aan het hangertje dat bij de pers hoort. Een strak gestreken overhemd met een stropdas ligt boven op de pers. In bed ligt een vrouw vol afschuw te kijken naar het uniform van de man. Eerst was het nog mooi blauw met een zweem van succes, maar de laatste jaren is de collectie langzaam gemigreerd naar schutkleuren. Haar man is veranderd van een snelle, succesvolle jongen die lekker een paar ton binnenharkt naar een saaie kwal die zo nodig de wereld moet verbeteren. Hij focust zich op een wereld die niet de hare is. Haar leven met hem is tegenwoordig dodelijk saai en nog slechts een schim van de luxe van weleer. De bedrijfsfeestjes die bij de bank altijd een complete beestenboel waren, zijn vervangen door 'gezellige' bijeenkomsten van vreemde maatschappelijke organisaties met een boodschap. Wat háát Dorien Dolstra dit leven. Sinds de eerste woningen op IJburg eind 2002 zijn opgeleverd, woont ze in dit verschrikkelijke pand. Ze waren de eerste bewoners van een wijk waar ze eigenlijk nooit wilde wonen. Het enige voordeel is dat ze met een auto snel op de ring is om te vluchten naar haar minnaar.

De stilte wordt doorbroken door een nerveus getik dat ze al dertig jaar hoort. Een oude wekker die sinds jaar en dag stipt

om half zeven afgaat met een luide bel. Een geluid dat de hele nacht aanwezig is en slechts eens in de zeven tot twintig seconden wordt doorbroken door een luid gesnurk van de man die in foetushouding naast haar ligt. Een kussen tussen zijn armen en een vadsig lichaam er omheen. Ze kan zich niet voorstellen hoe ze ooit als een blok voor hem is gevallen.

De lol van het vroegere leven is verdwenen. Tegenwoordig voelt ze louter afschuw bij het gesnurk, het lijf, het niet poetsen van de tanden voor het slapen gaan, het foute pak, het gelul over maatschappelijk verantwoord ondernemen, het wereldverbeteren, het totale gebrek aan initiatief en de verschrikkelijke niet aflatende sleur. Het is zes uur. Over zeventien minuten gaat de wekker. Dan klinkt het 'Goedemorgen schatje. Nou, dat gaat weer een mooie dag worden', en volgt vanavond het obligate bosje rozen dat het nog geen week zal volhouden. Want het is vrijdag en zoals altijd eten ze dan in restaurant 'De Groene Pollepel' met al duizend jaar dezelfde kaart. Daarbij volgen de eindeloze verhalen over kantoor waarvan het ene nog saaier is dan het andere. Dit alles gaat gepaard met groot tentoonspreiden van bewijsdrang en betweterigheid. Zachtjes dommelt Dorien weg. Haar halve leven weggegooid, denkt ze bij zichzelf.

Plots springt de wekker op het nachtkastje heen en weer. De ouderwetse bel klinkt snerpnd door de ruimte. Opeens wordt het snurken opgebroken in drie rochelende geluiden. Albert opent zijn ogen en kijkt zijn vrouw aan. 'Goedemorgen schatje. Nou, dat gaat weer een mooi dagje worden. Kijken wat de bank vandaag weer te bieden heeft', zegt hij. Een

verschrikkelijke walm komt uit zijn mond. Dorien zucht zachtjes. Albert draait op zijn zij en gooit zijn benen langs het bed. Met de linkerarm drukt hij zich overeind. Hij hijst zich in zijn pak en loopt naar de wastafel. 'Vandaag gaat de Raad van Bestuur reageren op mijn memo', roept hij. 'Dat is goed nieuws, want ik weet dat het goed zit. Alle feiten zijn in mijn voordeel. Ze moeten zien dat er een crisis aan komt. Iemand moet de bank redden en dat ben ik. Dit wordt ongetwijfeld een promotie.'

'Dat weet ik wel zeker. Promotie voor niemand anders dan voor jou', reageert de vrouw mompelend. Ze voelt een woede opkomen die ze eigenlijk niet kent. Ze kan hem wel doodslaan. Hij is toch zo'n onhandige, zelfingenomen, zwakke lul. 'Vanavond heerlijk uit eten in ons stamrestaurantje. Ik zal je eens lekker verwennen', zegt Albert.

'Het moet stoppen. Ik word gek!' denkt Dorien. Ze kokhalst bij de gedachte nog een dag langer bij deze man te blijven. Die woede zal vanavond zijn omgezet in vreugde als zij haar gram haalt. Als Albert eens wist wat hem boven het hoofd hangt. Ze straalt sadistisch bij de gedachte. Dit wordt haar moment. Zij trekt in bij haar twintig jaar jongere vriend. Haar echtgenoot heeft geen idee hebben wat hem overkomt. De laatste vier jaar met Sjors waren het enige wat haar op de been hield. Eindelijk kan de lunchseks op werkdagen worden ingewisseld voor een volwaardige relatie samen. Het ondeugende van Sjors heeft haar hart veroverd. Niks maatschappelijks verantwoord, niks vriendelijks, niks 'bang zijn voor een crisis' en geen saai gelul.

Albert heeft al die tijd niets doorgehad. Hij was de afgelopen

jaren meer en meer gefocust op zijn werk. Van de leuke, spannende man die hij ooit was, ontwikkelde hij zich tot een compleet onhebbelijk persoon die zich steeds meer ging vastbijten in de afhankelijkheid van ICT en een zogenaamde naderende economische crisis. Altijd moest Dorien het oeverloze geouwehoer aanhoren over dat banken te weinig gecontroleerd werden en over het kaartenhuis dat ze in feite waren. Na iedere conferentie waar hij eens in de zoveel tijd heenging, werd zijn overtuiging om te handelen stelliger. Ondertussen werd haar liefde voor Sjors groter en groter. Zeilen, parachutespringen, de snelle escapes van twee of drie dagen naar Griekse eilanden, wijnproeverijen en de nachten doorhalen om vol passie van elkaar te genieten. Vrijen tot zonsopkomst om vervolgens compleet uitgeput terug te vliegen. Zij is platinum deelnemer in het frequent flyer programma van KLM en Albert weet niet eens dat ze wel eens vliegt.

Albert heeft Dorien in ruim acht jaar niet meer aangeraakt. Hij zal verbijsterd zijn als hij ontdekt al jaren dat zij geen relatie meer te hebben. Vandaag gaat ze van de hel van politieke correctheid naar het paradijs van liefde en overvloed. Wat zal haar leven erop vooruitgaan.

'Zo schatje, het gaat een enorme dag worden. Ik en niemand minder dan *ik* ga de hele financiële industrie redden', zegt Albert. Zijn rug staat recht, de pens vooruit en zijn hand gaat langzaam naar zijn mond. 'Daar komt de verplichte kus op de hand', denkt Dorien. 'Dag lieverd, fijne dag hoor. Vanavond zal jouw wereld compleet anders zijn', antwoordt ze.

'Jaha, dat denk ik ook', roept Albert terwijl hij de trap af

dendert. Dorien knijpt haar ogen nog een keer dicht en telt iedere dreun van de olifant die met iedere stap een klap op de trap laat horen. 'En dat is de laatste keer dat ik dat starten van de te dure auto van de compleet mislukte beleidsmedewerker heb gehoord', denkt ze. De vrouw loopt naar het raam en zwaait. 'Dáááág sukkel. Doehoei! Donder maar lekker op uit mijn leven', schreeuwt de vrouw. Ze krijgt tranen in de ogen. 'Je hebt de laatste 33 jaar van mijn leven vergald, klootzak!'